

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie zmniejszania ubóstwa drobnych rolników w krajach AKP, szczególnie w sektorze owoców, warzyw i kwiatów**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Wiesbaden (Niemcy) w dniach 25-28 czerwca 2007 r.,
 - uwzględniając art. 17 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając cele umowy o partnerstwie AKP-UE, podpisanej w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. w dziedzinie handlu i zmniejszania ubóstwa,
 - uwzględniając sprawozdanie ONZ w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego w krajach rozwijających się, przedstawione przez specjalnego sprawozdawcę Komisji Praw Człowieka ONZ w marcu 2002 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając deklarację z Kapsztadu w sprawie przyszłych negocjacji AKP-UE dotyczących nowych porozumień handlowych,
 - uwzględniając fakt, że zobowiązanie podjęte na Światowym Szczycie Żywnościowym w 1996 r., dotyczące zmniejszenia liczby osób niedożywionych o połowę do 2015 r., jest dalekie od spełnienia ⁽³⁾,
 - uwzględniając deklarację ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju i zawarte w niej zobowiązanie likwidacji ubóstwa ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając kolejne raporty w sprawie rozwoju społecznego, sporządzane w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju,
 - uwzględniając śródkresowy przegląd umów o partnerstwie gospodarczym (EPA), przeprowadzony przez regionalne sieci organizacji rolniczych AKP, opublikowany w dniu 10 grudnia 2006 r. ⁽⁵⁾, a także trwające negocjacje w sprawie przedmiotowej umowy,
- A. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem UNCTAD z 2006 r. w sprawie krajów najuboższych rozwiniętych w ciągu ostatnich 30 lat liczba osób żyjących w skrajnym ubóstwie wzrosła ponad dwukrotnie, ze 138 milionów w latach 60. ubiegłego stulecia do 334 milionów w roku 2000, i że jeśli obecna tendencja się utrzyma, liczba osób żyjących za mniej niż jednego dolara dziennie wzrośnie do roku 2010 z 344 milionów do 471 milionów,
- B. mając na uwadze, że głód, niedożywienie oraz pozbawienie milionów osób dostępu do żywności są skutkami między innymi polityki gospodarczej, rolnej i handlowej, prowadzonej przez rządy zarówno krajów rozwijających się, jak uprzemysłowionych,
- C. mając na uwadze, że rolnictwo jest głównym sektorem gospodarki dla większości ludności krajów AKP; mając na uwadze, że jej źródło utrzymania zależy od produkcji rolnej i związanej z nią działalności, a według szacunków 60 % ludności czynnej zawodowo zatrudnionych jest w tym sektorze we wszystkich krajach AKP; mając na uwadze, że 73 % ludności obszarów wiejskich w Afryce stanowią małorolni rolnicy prowadzący niskoprodukcyjne gospodarstwa, dla których bezpieczeństwo żywnościowe jest podstawowym priorytetem,

⁽¹⁾ Przyjęta w dniu 28 czerwca 2007 r. w Wiesbaden (Niemcy).

⁽²⁾ Sprawozdanie (E/CN.4/2002/58) Jeana Zieglera, specjalnego sprawozdawcy ONZ, w sprawie prawa do żywności, przygotowane dla Komisji Praw Człowieka ONZ.

⁽³⁾ Deklaracja z Rzymu w sprawie światowego bezpieczeństwa żywnościowego, przyjęta podczas Światowego Szczytu Żywnościowego, który odbył się w dniach 13-17 listopada 1996 r. w Rzymie (Włochy).

⁽⁴⁾ Rezolucja 55/2 Zgromadzenia Ogólnego ONZ pt. „Deklaracja milenijna Narodów Zjednoczonych”, przyjęta w dniu 18 września 2000 r.

⁽⁵⁾ Śródkresowy przegląd umów o partnerstwie gospodarczym (EPA), niezależny wkład regionalnych sieci organizacji rolniczych, 10 grudnia 2006 r.

- D. mając na uwadze, że różnorodność biologiczna, zrównoważone rolnictwo i bezpieczeństwo żywnościowe całkowicie zależą od uznania samowystarczalności żywieniowej krajów AKP oraz przestrzeni politycznej koniecznej dla ochrony wrażliwych sektorów gospodarki krajów AKP i indywidualnych oraz zbiorowych praw rolników do przechowywania, wymiany, dystrybucji i ulepszania nasion w celu poprawy produkcji żywności,
- E. mając na uwadze, że większość produkcji rolnej oraz działalności wywozowej w krajach AKP ma zasadniczo miejsce w małych gospodarstwach rodzinnych, które są bardzo wrażliwe na wahania cen,
- F. mając na uwadze, że większość wywozu produktów rolnych z krajów AKP zależy od jednego lub dwóch nieprzetworzonych produktów, które wnoszą niewielką wartość dodaną do gospodarki, a tym samym zwiększają jeszcze bardziej jej niestabilność,
- G. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich 15 lat w zakresie wywozu tradycyjnych produktów rolnych, takich jak kawa, kakao i skóra, odnotowano zastój na rynku UE w przeciwieństwie do spektakularnego (sześciokrotnego) wzrostu w przypadku nowych produktów, takich jak kwiaty, oraz gwałtownego rozwoju rynków niszowych produktów sprawiedliwego handlu i produktów ekologicznych, które charakteryzuje ogromny potencjał,

Zmniejszające się wsparcie wewnętrzne i wzrost przywozu tanich produktów

- H. mając na uwadze, że programy dostosowania strukturalnego wdrażane od lat 80. ubiegłego stulecia doprowadziły do zmniejszenia wsparcia rządowego dla drobnych rolników i produkcji żywności oraz przyczyniły się do osłabienia lokalnego rolnictwa,
- I. mając na uwadze, że gruntowne zmiany polityki w systemie rolnym krajów AKP obejmują zniesienie kontroli cenowej środków produkcji rolnej i produktów rolnych, radykalną obniżkę ceł przywozowych, ograniczenie wsparcia rządowego dla usług w zakresie doradztwa rolniczego i weterynarii, wycofanie parapublicznych organizacji zajmujących się handlem produktami rolnymi oraz otwarcie rynków krajowych na zewnętrzną konkurencję,
- J. mając na uwadze, że pozycję lokalnych rolników z krajów AKP osłabia przywóz podstawowych produktów do krajowej konsumpcji, takich jak zboża, mleko, mięso, warzywa i produkty przetworzone,

Nieuczciwe warunki wymiany handlowej

- K. mając na uwadze, że gospodarka oparta na uprawach rynkowych, w sposób nieunikniony zależna od uwarunkowań geologiczno-klimatycznych i dotyczących terenu, stawia ludność krajów AKP w paradoksalnej sytuacji, w której żywność produkowana jest na rynki międzynarodowe, natomiast subsydiowane podstawowe produkty spożywcze konieczne do pokrycia potrzeb lokalnych przywożone są z bogatych krajów,
- L. mając na uwadze, że pomimo absolutnej przewagi w sektorze upraw tropikalnych dochody z wywozu z krajów AKP uległy znacznemu zmniejszeniu w ciągu ostatnich dziesięcioleci, a wahania cen produktów doprowadziły do obniżenia cen produktów tropikalnych, takich jak kawa, kakao, olej palmowy i bawełna o 60 %, co ma katastrofalny wpływ na ludność krajów AKP zarówno pod względem społecznym, jak i gospodarczym,
- M. mając na uwadze, że obecny proces negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym jest nieodpowiedni, zwłaszcza w odniesieniu do sektora rolnictwa z uwagi na ogromne różnice w wydajności i konkurencyjności między sześcioma regionami AKP a UE,
- N. mając na uwadze, że u podstaw stosunków handlowych między AKP a UE leżą porozumienia z Jaunde pomiędzy byłymi potęgami kolonialnymi a ich koloniami, mające na celu zagwarantowanie Europie dostępu do niektórych surowców, a krajom AKP pewnego rynku zbytu oraz ważnych dochodów z wywozu, które utrzymywałyby się na stabilnym i przewidywalnym poziomie, zwłaszcza na mocy protokołów towarowych,

Wpływ zmian klimatycznych

- O. mając na uwadze, że zgodnie z drugim sprawozdaniem ONZ w sprawie rozwoju zagadnień dotyczących wody na świecie (2006 r.) 75 % ludności Afryki żyje na obszarach suchych lub półsuchych, a około 20 % na obszarach o dużej zmienności sezonowej klimatu,
- P. mając na uwadze, że zgodnie z wnioskami milenijnego sprawozdania oceniającego ekosystemy około 60 % światowych ekosystemów, w tym ekosystemy słodkowodne i zasoby rybne, jest niszczone lub wykorzystywana w sposób naruszający ich równowagę; mając na uwadze, że w wyniku powyższego najbardziej cierpi najuboższa ludność świata, a do najbardziej zagrożonych elementów należą: środowisko wodne, rolnictwo, zdrowie ludzkie, różnorodność biologiczna i podnoszący się poziom mórz,
- Q. mając na uwadze, że przewidywane są częstsze powodzie i susze, prowadzące do głodu i powszechnych zakłóceń dobrobytu społeczno-gospodarczego, w szczególności w Afryce, natomiast podnoszący się poziom mórz zagraża istnieniu niektórych wysp na Pacyfiku,
- R. mając na uwadze, że zgodnie z czwartym raportem Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) z 2007 r. zmiany klimatyczne w ciągu kolejnych 50 lat mogą utrudnić osiągnięcie milenijnych celów rozwoju, powodując spadek plonów w rolnictwie, który w niektórych krajach afrykańskich może sięgnąć nawet 50 % do roku 2020 r., jak również niedostatki w zapasach wody pitnej na niektórych małych wyspach w regionie Karaibów, Afryki i Pacyfiku,

Wpływ HIV/AIDS

- S. mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) od 1985 r. 7 milionów osób zatrudnionych w rolnictwie zmarło z powodu HIV/AIDS, a kolejnych 16 milionów prawdopodobnie umrze w ciągu następnych dwudziestu lat w 25 krajach afrykańskich najbardziej dotkniętych tym problemem,
- T. mając na uwadze, że w dziesięciu krajach afrykańskich najbardziej dotkniętych tym problemem przewidyuje się zmniejszenie siły roboczej o 10-26 %, co stanowi bardzo poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego oraz rozwoju społeczno-gospodarczego Afryki, gdzie rolnictwo odgrywa kluczową rolę,
- U. mając na uwadze, że HIV/AIDS dotyka głównie siły roboczej w wieku produkcyjnym, pozbawiając dotknięte regiony producentów żywności i rolników i dziesiątkując sektor rolnictwa, co znajdzie odbicie w przyszłych pokoleniach,
- V. mając na uwadze, że zagadnienia dotyczące rolnictwa na małą skalę oraz HIV/AIDS są ze sobą ściśle powiązane, ponieważ zrównoważony sektor rolnictwa na małą skalę jest istotny nie tylko z uwagi na dostarczanie środków na opłacenie leków antyretrowirusowych, lecz również zapewnianie zrównoważonej i odżywczej diety, która jest niezbędna dla skuteczności tych leków,
- W. mając na uwadze, że należy opracować strategie zaradcze (dostęp do gruntów, kredytów i leków) oraz nowe narzędzia, które umożliwią reagowanie na szczególne potrzeby ludności obszarów wiejskich dotkniętej pandemią, zwłaszcza osób w podeszłym wieku, kobiet i osób dorosłych osłabionych chorobą,

Rolnictwo jako element krajowej polityki rozwoju i współpracy AKP-UE

- X. mając na uwadze, że chociaż większość ubogiej ludności w krajach AKP żyje na obszarach wiejskich, rozwój rolnictwa i obszarów wiejskich nie jest traktowany priorytetowo ani przez rządy krajowe, ani w ramach unijnej polityki współpracy na rzecz rozwoju,
- Y. mając na uwadze, że jedynie 4 z 78 krajów AKP uznają rolnictwo za sektor priorytetowy w ramach 9. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR),
- Z. mając na uwadze, że 30,7 % środków z 9. EFR zostało przeznaczonych na programy dostosowania strukturalnego, 21,4 % na transport, jedynie 7 % na rozwój obszarów wiejskich oraz 1,1 % na sektory związane bezpośrednio z rolnictwem,
- AA. mając na uwadze, że chociaż większość producentów to kobiety, ich praca nie jest uznawana i przykładą się niewielką wagę do ich szczególnych potrzeb,
- AB. mając na uwadze, że w ramach 10. EFR wybrano jedynie po dwa sektory priorytetowe dla każdego kraju,

- AC. mając na uwadze, że dostęp do kredytów stanowi istotny problem dla drobnych rolników, który utrudnia ich rozwój,
- AD. mając na uwadze, że drobni rolnicy na obszarach słabiej rozwiniętych powinni być traktowani priorytetowo, ponieważ zazwyczaj byli wyłączeni z zakresu wsparcia udzielanego dla rolnictwa; mając na uwadze, że zasada dotowania oddalonych i najuboższych obszarów oraz inwestowania w nie jest zasadą powszechnie stosowaną w ramach unijnej polityki spójności,
- AE. mając na uwadze, że UE pracuje obecnie nad opracowaniem strategii dotyczącej pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której istnieje możliwość zwiększenia wsparcia dla drobnych rolników,
1. uważa, że polityka AKP-UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju powinna opierać się na uznaniu praw krajów AKP do ochrony rolnictwa w celu zagwarantowania drobnym rolnikom przyzwoitych dochodów, zwiększenia lokalnej produkcji, zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego oraz umożliwienia wybiórczego otwierania rynków, co miało miejsce w Europie;
 2. uważa, że w walce z ubóstwem i brakiem bezpieczeństwa żywnościowego należy uwzględnić strukturalne przyczyny ubóstwa w krajach rozwijających się, i w związku z tym wzywa do podjęcia działań mających na celu wspierane dostępu do gruntów, wody i zasobów różnorodności biologicznej oraz promowanie polityki lokalnego wsparcia dla drobnych gospodarstw, które funkcjonują w oparciu o zasady zrównoważonego rolnictwa;
 3. popiera deklarację z Maputo ⁽¹⁾, przyjętą przez afrykańskich szefów państw, w której uznaje się kluczową rolę rolnictwa w zwalczaniu ubóstwa oraz potrzebę zwiększenia wsparcia budżetowego w tym sektorze o 10 %;
 4. wyraża przekonanie, że organizacje rolnicze muszą zostać uznane za ważne podmioty w ramach inicjatyw mających wpływ na sektor wiejski i rolniczy, a także muszą zostać włączone do grupy partnerów niepaństwowych, z którymi WE przeprowadza regularne konsultacje; uważa w szczególności, że interesy drobnych rolników produkujących na własny użytek powinny być odpowiednio reprezentowane;

Przekierowanie finansowania ze środków EFR

5. zwraca się zarówno do UE, jak i do krajów AKP o zmianę kierunku polityki poprzez umieszczenie rolnictwa w centrum programowania EFR, aby w ten sposób uwzględnić fakt, że większość ubogiej ludności krajów AKP zamieszkuje obszary wiejskie;
6. wzywa UE do wsparcia strukturalnego przekształcenia produkcji w krajach ubogich, tak aby nastąpiło odejście od gospodarki opartej na wywozie na rzecz wewnątrzregionalnej strategii trwałego rozwoju, przy uwzględnieniu rzeczywistych potrzeb ludności i dążeń do ograniczenia zależności od krajów uprzemysłowionych i utworzenia rynków krajowych i regionalnych;
7. ponownie zwraca uwagę na znaczenie udostępnienia odpowiednich środków mających na celu ułatwienie przestrzegania zasad dotyczących m.in. etykietowania, opakowań i wymogów w zakresie zdrowia publicznego w odniesieniu do produktów pochodzących od drobnych rolników i wywożonych na rynki regionalne i unijne, jak również środków zapewniających odpowiednie szkolenia dla rolników;
8. ponownie zwraca uwagę na znaczenie udostępniania odpowiednich środków dla drobnych rolników, w szczególności kobiet, aby w ten sposób zainwestować w poprawę lokalnych procesów produkcji;
9. zaleca zwiększenie środków dostępnych dla organizacji służących społecznościom wiejskim i producentom poprzez zapewnienie środków z EFR na mocy umowy z Kotonu pomiędzy AKP a UE;
10. wzywa do przyznania środków z EFR na przejście — tam, gdzie to możliwe — na rolnictwo ekologiczne oraz w stosownych przypadkach na uprawę produktów sprawiedliwego handlu w celu wspierania długoterminowej zrównoważonej produkcji, a także zwiększenia dochodu rolników za każdy wyprodukowany kilogram;

⁽¹⁾ Deklaracja z Maputo „Wspólne kształtowanie przyszłości” („Together shaping our future”), 4. szczyt szefów państw i rządów krajów AKP, Maputo, Mozambik, 23-24 czerwca 2004 r. (AKP/28/010/04 wersja ostateczna).

11. wzywa do przyznania środków z EFR na umożliwienie wykorzystania nowoczesnej technologii odsalania wody morskiej oraz poprawy jakości wody na wszystkich obszarach ubogich w wodę;
12. wzywa do przyznania środków z EFR na ograniczanie wykorzystania kapitałochłonnych pestycydów i nawozów sztucznych na rzecz bardziej zrównoważonych, alternatywnych źródeł substancji wzbogacających glebę i środków ochrony roślin, dostosowanych do potrzeb lokalnych;
13. wzywa do potraktowania potrzeb drobnych rolników produkujących na własny użytek w sposób priorytetowy w ramach polityki AKP i UE dotyczącej strategii rozwoju z uwagi na fakt, że stanowią oni duży odsetek rolników w krajach AKP i znajdują się w szczególnie niestabilnej sytuacji;

Nieuczciwe warunki wymiany handlowej

14. uważa, że niektóre umowy o wolnym handlu między nierównymi partnerami pogłębiły ubóstwo i mają niekorzystny wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe, przyczyniając się do pogorszenia sytuacji niektórych krajów AKP będących importerami żywności netto; wzywa UE i państwa członkowskie do uwzględnienia powyższego podczas rozpatrywania przydziału środków w ramach stopniowego zwiększania oficjalnej pomocy na rzecz rozwoju (ODA) w odniesieniu do wymogów dostosowawczych związanych z handlem;
15. zauważa, że opracowany przez darczyńców pakiet dotyczący polityki wolnego handlu, obejmujący radykalne zmniejszenie ceł przywozowych, doprowadził do wzrostu przywozu żywności w szeregu krajów afrykańskich: przywóz ryżu do Burkina Faso wzrósł z 99 000 ton w 1996 r. do 137 808 ton w 2000 r., a produkcja lokalnego ryżu niełuskanego zmniejszyła się z 111 700 ton w 1997 r. do 66 300 ton w 2001 r., natomiast przywóz ryżu do Kamerunu pokrywa obecnie 87 % zapotrzebowania ludności, co ma miejsce kosztem lokalnych producentów;

Umowy o partnerstwie gospodarczym i integracja regionalna nastawiona na AKP

16. wzywa kraje AKP do osiągnięcia solidnej, funkcjonującej, trwałej i komplementarnej integracji regionalnej przed rozpatrzeniem zawarcia umów o wolnym handlu z UE i/lub innymi krajami trzecimi oraz uważa, że nastawiona na AKP integracja regionalna powinna być wstępnym warunkiem do zawarcia ukierunkowanych na rozwój umów o partnerstwie gospodarczym;
17. stwierdza z zaskoczeniem, że konfiguracje regionalne do prowadzenia negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym nie zawsze odpowiadają istniejącym strukturalnym regionalnym, w ramach których funkcjonują obecnie kraje AKP;
18. wzywa strony zaangażowane w toczące się negocjacje umów o partnerstwie gospodarczym do zapewnienia utrzymania i przestrzegania obowiązku zabezpieczenia korzyści objętych gwarancjami zawartymi w istniejących porozumieniach handlowych, tak aby żadne państwo AKP nie znalazło się w gorszej sytuacji na mocy przyszłych umów o partnerstwie gospodarczym;
19. uważa, że obecne negocjacje w sprawie wolnego handlu w ramach umów o partnerstwie gospodarczym mogłyby stanowić poważne zagrożenie dla lokalnej produkcji krajów AKP, jeżeli doprowadziłyby do konkurencji pomiędzy dwoma systemami rolnymi, które różnią się znacznie pod względem wydajności, stosowanej polityki i dotacji UE oraz apeluje do UE o uwzględnienie opinii lokalnych rządów;
20. zaznacza, że sprawiedliwy handel pomiędzy krajami z części północnej i południowej wiąże się z zapłatą uczciwej ceny za zasoby i produkty rolne krajów rozwijających się, tj. ceny, która odzwierciedla koszty wewnętrzne i zewnętrzne, przy jednoczesnym poszanowaniu minimalnych kryteriów w zakresie warunków pracy, wynagrodzenia siły roboczej i ochrony środowiska naturalnego; apeluje do UE i krajów AKP o zwiększenie wsparcia dla sprawiedliwego handlu zgodnie ze zobowiązaniem zawartym w art. 23 lit. g) umowy z Kotonu;
21. podkreśla konieczność wspierania państwowych i regionalnych procesów rozwoju w krajach AKP; wzywa do wzmocnienia lokalnych struktur i regionalnych sieci produkcji rolnej i dystrybucji;
22. zdecydowanie apeluje o opracowanie i wykorzystanie powszechnie dostępnych instrumentów finansowania dla producentów mających problemy finansowe; podkreśla znaczenie programów małych i średnich pożyczek dla promowania rozwoju obszarów wiejskich i wspierania lokalnych producentów, miejscowych spółdzielni oraz zakładania przedsiębiorstw, szczególnie przez kobiety;

Zmiany klimatyczne

23. zwraca uwagę na niszczący wpływ zmian klimatycznych na kraje o niestabilnej gospodarce — liczba powtarzających się każdego roku kryzysów żywnościowych w Afryce uległa potrojeniu od połowy lat 80. ubiegłego stulecia, a tylko w 2006 r. tego rodzaju kryzysy dotknęły ponad 25 milionów mieszkańców Afryki;
24. zauważa, że w badaniu przeprowadzonym w 2005 r. przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) wskazano na bezpośredni związek pomiędzy globalną zmianą klimatu a wzrostem zachorowań na malarię i biegunkę oraz zwiększeniem liczby przypadków niedożywienia, a także przewidziano jeszcze gwałtowniejszy wzrost liczby chorób i innych zagrożeń dla ludzi w Afryce ze względu na brak środków koniecznych do zapobiegania tym problemom;
25. wzywa kraje AKP i UE do umieszczenia kwestii zmian klimatycznych w centrum strategicznej polityki rozwoju i do przeciwdziałania zagrożeniu, jakie globalne ocieplenie stanowi dla produkcji żywności, która według przewidywań zawartych w sprawozdaniu ONZ spadnie o 5 % do 2080 r., natomiast między 25 % a 40 % naturalnych siedlisk znajdujących się w Afryce mogłoby ulec zagładzie, a 30 % infrastruktury nadbrzeżnej mogłoby zostać zniszczone;
26. wzywa UE do osiągnięcia celu, jakim jest zapewnienie wzrostu temperatury maksymalnie o 2 stopnie, przy czym niezbędne nakłady inwestycyjne mają ponieść kraje uprzemysłowione;
27. nalega na przeprowadzenie oceny oddziaływania porozumień w sprawie liberalizacji handlu na środowisko w celu określenia ich kosztów ekologicznych oraz ich wpływu na bezpieczeństwo żywnościowe, zasoby energetyczne i globalne ocieplenie;

Walka z HIV/AIDS

28. wyraża poważne zaniepokojenie potencjalnie szkodliwym wpływem HIV/AIDS na trwały rozwój w krajach AKP, a szczególnie na rolnictwo na własny użytek oraz rolnictwo dla celów handlowych ze względu na zmniejszenie siły roboczej na obszarach wiejskich oraz utratę osób znajdujących się na rolnictwie i wykwalifikowanych pracowników, czego skutkiem jest spadek wydajności, zmniejszenie możliwości zatrudnienia i brak bezpieczeństwa żywnościowego;
29. uważa, że walka z HIV/AIDS powinna stanowić sedno polityki rozwoju prowadzonej przez rządy AKP i UE w celu zmierzenia się z katastrofalnymi skutkami HIV/AIDS dla bezpieczeństwa żywnościowego i rozwoju społeczno-gospodarczego, a środki mające na celu zwalczanie HIV/AIDS powinny być zatem powiązane z programami rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich;
30. uważa, że wysoki koszt leków umożliwiających walkę z HIV/AIDS i innymi uleczalnymi chorobami stanowi poważne zagrożenie dla produkcji rolnej i rozwoju sektora rolnego w krajach AKP;

Wspieranie rolnictwa i zapewnianie ludności perspektyw na przyszłość

31. podkreśla, że polityki dostosowania strukturalnego prowadzone przez międzynarodowe instytucje finansowe i wspierane przez Unię Europejską od lat 80. ubiegłego stulecia, których podstawę stanowi wyłącznie deflacja w gospodarce w wyniku działań monetarnych, stosowanie zasad gospodarki rynkowej i mniejszej ingerencji państwa, nie są w stanie sprostać zadaniu ograniczenia ubóstwa;
 32. wzywa do likwidacji wszystkich subsydiów wywozowych UE, ponieważ szkodzą one poważnie lokalnej produkcji żywności;
 33. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje decyzję UE podjętą na konferencji Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu w 2005 r. dotyczącą zniesienia subsydiów wywozowych w rolnictwie do 2013 r. oraz apeluje o wcześniejsze wdrażanie podjętych decyzji;
 34. wzywa państwa członkowskie UE i Komisję Europejską do podjęcia zobowiązania do przeciwdziałania przyczynom strukturalnym masowej migracji poprzez zmianę swoich obecnych strategii politycznych, w tym dumpingu ze strony produktów UE na rynkach trzeciego świata, aby umożliwić krajom afrykańskim ochronę i budowanie ich gospodarek, a także zagwarantować ludności tych krajów przyzwoite dochody, zapewniając w ten sposób lepsze perspektywy na przyszłość;
 35. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE i Komisji Europejskiej.
-